

JOAN DOMENECH I MONER: *Beget i la seva rodalia* Barcelona 1987.

Les monografies locals acostumen a convertir-se en una gran corrua de dades disperses, sovint agrupades per finíssims fils d'estimació i bona voluntat respecte la zona o poble objecte d'estudi.

Aquest però, no es el cas de l'obra *Beget i la seva rodalia*, monografia escrita per Joan Domenech i Moner l'any 1986, i imprès l'any següent en els tallers de la impremta Apograf de Barcelona.

La lectura d'aquesta miscel·lània sobre Beget, és recomanable per la infinitat d'utilíssimes observacions i anotacions rigorosament seleccionades d'un gran valor investigador i recopilador, que satisfan les ganes o curiositat de qualsevol buscador de: paisatges, toponímies, rutes, històries, cançons populars, jaciments arqueològics, descripcions geogràfiques i geològiques, així com també, la de tots aquells que recerquen radiografies sòcio-econòmiques actualitzades.

Si una crítica hagués de fer, més que sobre el contingut s'adreçaria al continent. Al meu entendre, l'autor, volent demostrar que Beget i Rocabrúna pertanyen a la divisió natural de la Garrotxa, fet que, geogràficament parlant és irrefutable, dóna vida a una falsa diferenciació cultural. L'autor pràcticament s'oblida de les contrades veïnes del Ripollès i del Vallespir. Sembla que per ell, sigui més important la pertinença i semblança de Beget, Rocabrúna, amb Olot i Castellfollit de la Roca, que no amb Molló, Espinavell, Viladonja o Setcases. Si es confon Geografia o administració amb Cultura, s'oblida el fet que la muntanya pirinenca ja sigui administrativament, Empurdanesa, Garrotxina, Ripollesa, Berguedana, Ceretana, Urgellesa, Pallaresa etc... es portadora i hereva d'una cultura mil·lenària que ha provocat i condicionat una identitat, unes formes de vida i d'entendre el món comunes entre els pobles i zones que comparteixen un medi semblant.

L'error d'enfoc fa que una part de l'entorn de la zona quedi arraconat. Entorn que, tal i com demostra la xarxa de relacions socials mantinguda pels begetins al llarg de la seva història, comprèn les tres

vessants de la divisió natural que imposen les muntanyes i les carenes: Ripollès, Garrotxa i Vallespir.

Però deixant aquesta més que crítica, reflexió, voldria recomanar el llibre a tothom que s'interessi per la cultura. Conèixer la realitat de qualsevol indret, per petit que pugui semblar, resulta importantíssim per obrir camins al coneixement. Quant més monografies es publiquin, i quant més riguroses siguin, més aprofundirem en la comprensió dels grups humans, en general i de nosaltres mateixos en particular.

Antoni Llagostera i Llongarriu